

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma: Pfv.IV.20.604/2020/6.

A tanács tagjai:

Böszörményiné dr. Kovács Katalin a tanács elnöke

Dr. Pataki Árpád előadó bíró

Dr. Dzsula Marianna bíró

A felperes:

...

A felperes képviselője:

Dr. Kovács Eszter ügyvéd

Az alperes:

...

Az alperes képviselője:

Dr. Bercsényi Gábor ügyvéd

A per tárgya:

Személyiségi jog megsértése

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 1.Pf.20.973/2019/4/II.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 20.P.20.506/2019/8.

Rendelkező rész

A Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 20.000 (húszezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket a felperes köteles az államnak – külön felhívásra – megtéríteni.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A peres felek házastársak voltak, házasságukból három gyermek született. A Budai Központi Kerületi Bíróság 2014. június 3-án bontotta fel a peres felek házasságát, és a gyermekeket az anyánál helyezte el.

[2] A felperes több esetben fordult a gyámhatósághoz a kapcsolattartások végrehajtását kérve, az erre irányuló eljárások során hozott másodfokú határozatokat a közigazgatási bíróságon támadta meg, továbbá személyhez fűződő jogainak megsértése miatt pereket kezdeményezett a közigazgatási hatóság, illetve az alperes ellen.

[3] 2017. augusztus 14-én a kapcsolattartásra előírt helyszínen az anya a gyermekeket a felperesnek átadta. A felperes kérte a gyermekek személyi igazolványát is, mivel külföldi nyaralást tervezett, az anya azonban az okmányokat nem adta át, így a felperes a gyermekekkel nem tudott külföldre utazni. A kapcsolattartást ebben az időpontban szabályozó korábbi bírósági határozat az alperes okmányátadási kötelezettségét a kapcsolattartások idejére ekkor még nem tartalmazta, a felek közötti konfliktusokra is tekintettel később erre is

kiterjedt. A módosított szabályozás hatályba lépése után az alperes az okmányátadási kötelezettségének eleget tesz.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[4] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy amikor az alperes megtagadta gyermekei útiokmányának a kapcsolattartás idejére történő átadását és ezzel megakadályozta, hogy a felperes velük külföldre tudjon utazni, megsértette a felperes családi életéhez, emberi méltóságához és kapcsolattartáshoz fűződő jogát. Kérte annak megállapítását is, hogy az alperes azzal, hogy 2013. decemberétől kezdődően tartósan és folyamatosan megsérti a kapcsolattartást rendező mindenkorai döntésben foglaltakat, elmulasztja a gyermekek kapcsolattartásra történő felkészítését, a felperes kiskorú gyermekeivel fennálló kapcsolattartása akadályozásán keresztül megsérti a felperes családi életéhez, emberi méltóságához és kapcsolattartáshoz fűződő jogát. Jogkövetkezményként kérte, hogy a bíróság tiltsa el az alperest a további jogsértéstől, magánlevélben kérjen a jogsértésért bocsánatot, továbbá fizessen meg részére 300.000 forint sérelemdíjat és ennek 2007. augusztus 14. napjától a kifizetés napjáig járó késedelmi kamatát.

[5] A 2017 nyarán történetekkel kapcsolatban előadta, hogy az időszakos kapcsolattartás során a gyerekekkel külföldre kívánt utazni, de ezt az alperes megakadályozta azzal az indokkal, hogy a felperes nem kért tőle ehhez engedélyt, noha szülőként az anyának is joga van tudni, hogy hova akar utazni a felperes a gyermekekkel. Előadta, hogy a gyámhatóság több esetben elrendelte a kapcsolattartás végrehajtását, egyes esetekre nézve közigazgatási bírósági, illetve kormányhivatali határozatok születtek. Keresetének jogalapjaként hivatkozott a családok védelméről szóló 2011. évi CCXI. törvény (a továbbiakban: Csvtv.) preambuluma, amely szerint a családi élet az emberi személyiség része, ezért a családi életbe való jogellenes beavatkozás személyhez fűződő jogot sért. A Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 2:42. § (2) bekezdése, valamint az Alkotmánybíróság 8/1990. (IV.23.) AB határozatának értelmezése szerint a személyiségi jogok az emberi méltóságból fakadó jogként határozhatók meg. Hivatkozott az Alaptörvény VI. cikkében foglaltakra is. Mindezek alapján megállapíthatónak találta a családi élethez, az emberi méltósághoz és a kapcsolattartáshoz fűződő jog megsértését.

[6] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Hivatkozott a peres felek között korábban folyt személyiségi jogi perben hozott jogerős ítéletre. Ennek megfelelően a külön élő szülő személyiségi jogának sérelme csak abban az esetben állapítható meg, ha a másik szülő a kapcsolattartást tartósan, visszaélészerűen, önkényesen korlátozza vagy zárja ki. Előadta, hogy nem volt tisztában azon jogi kötelezettségével, hogy a gyermekek okmányait a felperesnek át kell adnia, miután a kormányhivatal erre őt határozatban kötelezte, ezen kötelezettségének eleget tesz.

Az első- és másodfokú ítélet

[7] Az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította. Döntésében hivatkozott az Alaptörvény II. cikkére, a VI. cikk (1) bekezdésére, a Ptk. 2:42., a 2:43., a 2:51. és a 2:52. §-ára. Rögzítette, hogy a felperes által megsértettként felhívott jogokat az Alaptörvény tartalmazza, az emberi méltóság védelmére a Ptk. a személyiségi jogok általános védelméről

tér ki, míg a kapcsolattartáshoz fűződő jogokat a Ptk. IV. könyve szabályozza. Maga a Ptk. sem a családi élethez, sem a kapcsolattartáshoz fűződő jogot nem sorolja fel a nevesített személyhez fűződő körében, hanem a magánélethez való joggal kapcsolatban tartalmaz rendelkezést. A Cstv. pedig az állam feladatait szabályozza a családok védelme terén.

[8] A kapcsolattartáshoz fűződő jog megsértésével összefüggésben az elsőfokú bíróság utalt a következőes bírói gyakorlatra, amely a kapcsolattartást alapvetően családjogi jogintézményként kezeli, ezért a kapcsolattartás nem megfelelő végrehajtása esetén a szankciók alkalmazása alapvetően a gyámhatóságra tartozik. A személyiségi jogi per nem szolgálhat bármely más jogterületre tartozó jogvita eldöntésére. A kapcsolattartás nem abszolút szerkezetű jogviszony, mivel csak a szülők és a gyermekek egymás közötti viszonyában értelmezhető. Kifejtette: valamely egyéb jog megsértésén keresztül történő személyhez fűződő jogi sérelem csak többlet-tényállás megvalósulása esetén lehetséges, ha az ellenérdekű fél kifejezetten a sérelmet szenvedő személye, személyisége, érintett joga ellen irányuló magatartást tanúsít és a megsértett egyéb jog (kapcsolattartás) sérelmén keresztül kifejezetten valamely személyhez fűződő jogot is sértő magatartást valósít meg. Az elsőfokú bíróság szerint nem volt megállapítható az a konkrét esetekben, hogy az alperes a felperes kapcsolattartási jogának ellehetetlenítésére törekedne, kifejezetten az emberi méltóságát sértő magatartást tanúsítana, vagy a családi élethez fűződő jogát sértené.

[9] Az útiokmányok át nem adása nem akadályozta a felperes kapcsolattartási jogát, hiszen a gyermekeket magával tudta vinni, így a kapcsolattartás megvalósult, és belföldi nyaralásra a felperesnek lehetősége volt gyermekeivel együtt. Visszautalt a korábbi jogerős ítéletre azzal, hogy személyiségi jogsértés akkor állapítható meg, ha a másik szülő a kapcsolattartást tartósan, visszaélészerűen, önkényesen korlátozza vagy zárja ki. A csatolt iratok alapján azt állapította meg, hogy a kapcsolattartás végrehajtásának elrendelésére összesen tizenkét alkalommal került sor, ezek közül néhány esetben állapították meg az alperes önhibáját. A 2013. decemberétől eltelt időszak tartamát is figyelembe véve nem volt megállapítható ezek alapján, hogy az alperes tartósan, visszaélészerűen, önkényesen korlátozza vagy kizárta volna a felperes kapcsolattartási jogának gyakorlását. A felperes ténylegesen gyakorolja a kiskorú gyermekeivel a kapcsolattartás jogát, a hivatkozott esetek nem voltak alkalmasak emberi méltósága, illetve a családi élethez való joga megsértésének megállapítására. Nem merült fel olyan többlet-tényállási elem, amely a felperes alapjogi vagy személyiségi jogi sérelmét megalapozta volna.

[10] A felperes fellebbezése folytán eljáró másodfokú bíróság ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatta és a felperes által fizetendő illeték összegét leszállította, egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyta. Megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során nem követett el olyan eljárási hibát, amely a határozat hatályon kívül helyezését indokolná.

[11] A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában kifejtette, hogy az Alaptörvény főszabályként közvetlenül nem alkalmazható magánjogi jogviszonyban álló személyek közötti jogvitában. Itt a felek egymással szemben az őket ért alapjogi sérelemre általában csak közvetve, a Ptk. vagy más jogszabály közbejöttével hivatkozhatnak. Az ilyen jogviszonyokban az Alaptörvény rendelkezései közvetve érvényesülnek azáltal, hogy a bíróság a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezi.

[12] A szülő és a gyermek közötti kapcsolattartási jog alapjogi minősége az emberi méltósághoz fűződő jogra vezethető vissza, ugyanakkor nem hagyható figyelmen kívül, hogy miközben a családi élet tiszteletben tartásához és kapcsolattartáshoz fűződő jogot az Alaptörvény VI. cikk (1) bekezdése deklarálja, ugyanakkor az Alkotmánybíróság e jogot ténylegesen az Alaptörvény XVI. cikk (1) bekezdésében szereplő gyermeki jogokból vezeti le és ezzel összhangban rendelkezik a magánélet védelméről szóló 2018 évi LIII. törvény 7. § (3) bekezdése oly módon, hogy minden gyermeknek joga van a megfelelő testi, szellemi és erkölcsi fejlődésüket biztosító magán- és családi életre, otthonra és kapcsolattartásra, ennek tiszteletben tartása mindenkinek a kötelezettsége. A kapcsolattartási jog ugyanakkor a szülő oldaláról is megközelíthető a Ptk-ban rögzített szülői felügyeleti jog részeként. A következetes bírói gyakorlat szerint a családon belüli kapcsolattartási jogot a Ptk. 4:178. §-a tartalmazza a gyermekétől külön élő szülő tekintetében. Ez a jog alkotmányos alapjogra visszavezethető önálló személyiségi jog, de a kapcsolattartáshoz való jog egyes szabályainak megsértése esetén a személyiségi jog megsértésének jogkövetkezményei nem alkalmazhatók, mert a kapcsolattartás szabályozására és végrehajtására önálló, speciális szabályok, alapvetően a családjogi intézmények szolgálnak, ezen kérdésekben a családjogi ügyben eljáró bíróságok dönthetnek, és a gyámhatóság gondoskodik a döntések végrehajtásáról és a döntések megszegésének jogkövetkezményeiről is. A Ptk. 2:51. § (1) bekezdésének és a 2:52. §-ában rögzített jogkövetkezmények alkalmazása a családjogi jogviszonyokba történő beavatkozást jelentene az általános hatáskörű polgári bíróság részéről, amely így szembe kerülhetne a családjogi jogkövetkezményekkel. A szülői felügyeleti jogra vonatkozó törvényi rendelkezéseket a Ptk. IV. Könyve tartalmazza, a kapcsolattartás pedig e jogból eredő részjogosítvány. A Ptk. 2:42. §-ában említett kapcsolattartási jog hangsúlyozottan nem a szülő és a gyermek közötti kapcsolattartásra vonatkozik, hanem általánosságban a magánközlések, a magánjellegű információk tiszteletben tartására. Mindebből az következik, hogy csak a speciális, a Ptk. IV. Könyvében szereplő szabályozás hiányában merülhetne fel a perbeli igény elbírálásánál a Ptk. általános személyiségi jogi fejezetének alkalmazása. A személyhez fűződő jogok védelmének Ptk-ban rögzített szabályai nem azt szolgálják, hogy a jogi szabályozás megkettőzésével, még egy jogcímet biztosítsanak a kapcsolattartás szabályozására és végrehajtására igényt biztosító jogcím mellett.

[13] A másodfokú bíróság nem találta megalapozottnak a felperes hivatkozását BDT2018.3822. számú eseti döntésre, mert az csupán azt tartalmazza, hogy a Ptk. IV. Könyvében szereplő szabályok megsértése esetén sem zárható ki olyan jogsértés, amely a Ptk. általános személyiségvédelmi szankcióinak alkalmazását indokolja. A másodfokú bíróság megállapítása szerint a jelen esetben az alperes nem tanúsított olyan magatartást, amelyet úgy lehetne értékelni, hogy önhatalmúlag, megfelelő indok nélkül teremtett szándékosan olyan körülményeket, amivel a kapcsolattartást hosszabb időn keresztül megghiúsította, vagy szándékosan ellehetetlenítette volna.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[14] A jogerős ítélet ellen a felperes terjesztett elő felülvizsgálati kérelmet, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és a keresetnek helyt adó ítélet meghozatalát, másodlagosan az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását kérte. Megsértett jogszabályként megjelölte a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: régi Pp.) 221. § (1) bekezdését. Hiányolta, hogy a tényállásban nem szerepel az, hogy az alperes szándékosan nem adta át a gyermekek személyes iratait, hogy a felperest cselekvési szabadságában korlátozza, megakadályozza, hogy nyaralása helyét szabadon

megválaszthassa. A felperes szerint ezzel akadályozták szabad akaratának megfelelő cselekvés gyakorlásában és ez sértette emberi méltóságát. Kifogásolta, hogy az ítélet tábla nem indokolta meg, hogy miért hivatkozhatott az elsőfokú bíróság a kereset hiányosságaira. További megsértett jogszabályként jelölte meg a Ptk. 6:519. §-át, mert álláspontja szerint az eljáró bíróságok nem szankcionálják az alperes folyamatos, tartós és súlyos jogsértéseit, a gyámhatóság által kiszabott néhány tízezres bírságok nem tartják vissza az alperest a további jogsértéstől. A perindítás célja a jelen esetben az volt, hogy szűnjék meg az alperes jogsértő magatartása, mert az ezzel kapcsolatos családjogi eszközök hatástalannak bizonyultak, az alperes 2011 és 2017 között folyamatos jogsértést követett el. A felperes elfogadhatatlannak minősítette azt, hogy az alperesnek a kapcsolattartást kilenc éve ellehetetlenítő magatartása olyan csekély mértékű lenne, hogy az nem jelent személyiségi jogsértést.

[15] Az alperes a jogerős ítélet hatályában fenntartását kérte annak helyes indokaira hivatkozással.

A Kúria döntése és jogi indokai

[16] A felperes felülvizsgálati kérelme alaptalan az alábbiak szerint.

[17] A régi Pp. 272. § (2) bekezdése értelmében meg kell jelölni azt a határozatot, amely ellen a felülvizsgálati kérelem irányul, azt, hogy a fél milyen tartalmú határozat meghozatalát kívánja, továbbá elő kell adni - a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja.

[18] A felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II.15.) PK vélemény szerint a felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja [Pp. 272. § (2) bekezdés]. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.

[19] Ha a fél a felülvizsgálati kérelmében több egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozik, valamennyi hivatkozásának rendelkeznie kell ezekkel a tartalmi követelményekkel.

[20] A felperes felülvizsgálati kérelmében a régi Pp. 221. § (1) bekezdésének, illetve a Ptk. 6:519. §-ának sérelmét állította. A régi Pp. 221. § (1) bekezdése értelmében az ítélet indokolásában röviden elő kell adni a bíróság által megállapított tényállást, az arra vonatkozó bizonyítékok megjelölésével, hivatkozni kell azokra a jogszabályokra, amelyeken a bíróság ítélete alapszik. Meg kell röviden említeni azokat a körülményeket, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, végül utalni kell azokra az okokra, amelyek miatt a bíróság valamely tényt nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A felperes szerint a másodfokú bíróság ítéletében a tényállást hiányosan állapította meg, mert nem tartalmazta azt a megállapítást, hogy az alperes 2017. augusztus 14-

én szándékosan azért nem adta át a gyermekek személyi okmányait, hogy a felperes cselekvési szabadságát korlátozza, megakadályozza őt abban, hogy nyaralása helyét szabadon megválaszthassa. Megjegyezte továbbá, hogy a másodfokú bíróság nem indokolta meg, hogy miért hivatkozhatott az elsőfokú bíróság ítéletében a kereset hiányosságaira.

[21] A felperes ezen felülvizsgálati érvelése megalapozatlan. A másodfokú bíróság ebben a körben jogi álláspontját kifejezetten részletesen megindokolta, kitért az ügy alapjogi vonatkozásaira, a Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdésének értelmezésére, az emberi méltósághoz való jognak a Ptk. rendszerében elfoglalt helyére és arra, hogy a családjogi rendelkezések a Ptk. más részében kerültek szabályozásra.

[22] Nem volt megalapozott a felperes azon felülvizsgálati hivatkozása sem, hogy a másodfokú bíróság ne foglalkozott volna megfelelően az eljárási szabálysértés tekintetében korábban a felperes által előadottakkal. A másodfokú bíróság ugyanis ítéletének 5. oldalán a [32] bekezdésben ismertette a felperes ezzel kapcsolatos előadását, a régi Pp. 3. § (3) és (6) bekezdése, valamint a régi Pp. 8. § (1) bekezdésben foglalt jogok gyakorlását illetően. A felperes azt kifogásolta, hogy a 2019. május 24-én tartott tárgyaláson az elsőfokú bíróság ismertette a felperes által megváltoztatott keresetet, de nem biztosított lehetőséget az alperes szóbeli ellenkérelmének megismétlésére, valamint elmulasztotta az ellenkérelem közlése után az alperes tájékoztatását a bizonyítási teherről és a tárgyalást enélkül rekesztette be. Ezen észrevételekre a másodfokú bíróság ítéletének [42] bekezdésében részletesen reflektált, megállapította, hogy a felperes és jogi képviselője a 2019. május 24-én tartott tárgyaláson szabályszerű idézés ellenére nem jelent meg és elmulasztást úgy kellett értékelni, hogy a felperes az alperes ellenkérelmére vonatkozó további nyilatkozattételről lemondott. Megállapította, hogy a 2019. május 24-i tárgyaláson közölt ellenkérelem tartalma nem tette szükségessé az újabb tárgyalást. A másodfokú bíróság ítéletének [43] bekezdésében kitért a felperesnek a régi Pp. 3. § (3) bekezdésére alapozott kifogására is és megindokolta azt, hogy az elsőfokú bíróságnak miért nem volt a régi Pp. 3. § (3) bekezdéséből eredő további tájékoztatási kötelezettsége a bizonyítási kötelezettség körében. Indokolási kötelezettségének tehát a másodfokú bíróság ebben a tekintetben is teljes körűen eleget tett, mindenben a jogszabályoknak és a kialakult bírói gyakorlatnak megfelelően. Nyilvánvalóan nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését, ha a kifogás tárgya az, hogy a bíróság által elfoglalt jogszzerű álláspont nem azonos a felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél saját álláspontjával.

[23] A felperes előadása tartalmilag a másodfokú bíróság mérlegelési tevékenységének támadását jelentette, azonban a régi Pp. 206. § (1) bekezdésének megsértésére nem hivatkozott.

[24] Felülvizsgálati kérelmében a felperes hivatkozott a Ptk. 6:519. §-ában foglaltak megsértésére is. A megjelölt szabály a kártérítési felelősség általános szabálya, amely szerint, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentésül a felelősség alól a károkozó, ha bizonyítja, hogy magatartása nem volt felróható. A felperes a felülvizsgálati kérelmében érdemben nem adta indokát ezen jogszabály felhívásának tekintettel arra, hogy a perben kártérítési igényt egyáltalán nem terjesztett elő. A felperes azzal érvelt, hogy folyamatos, tartós és súlyos jogsértés esetén sem marasztalják el a jogsértő felet, a gyámhatóság által kiszabott bírságok pedig nem tartják vissza a további jogsértéstől a kapcsolattartást akadályozó felet.

[25] A kialakult bírói gyakorlattal teljes összhangban állapította meg, hogy amennyiben valamilyen jogosultság gyakorlásának szabályait speciális rendelkezések tartalmazzák (Ptk. IV. Könyv, 149/1997. (IX.10.) Korm. rendelet), akkor ezeket kell alkalmazni és nem az általános szabályt. A személyhez fűződő jogok védelmének Ptk-beli szabályai nem azt a célt szolgálják, hogy a jogi szabályozást megkettőzve további jogcímet biztosítsanak a kapcsolattartás szabályozására és végrehajtására igényt biztosító jogcím mellett. Ugyanezt az álláspontot tartalmazza a Kúria több határozata is, köztük a Pfv.IV.20.766/2019/5. számú ítélet. Az ítéletábra az összes körülmény gondos mérlegelésével, a kialakult bírói gyakorlat értékelésével és azzal összhangban a kérdés alapjogi vonatkozásait is vizsgálva megalapozottan állapította meg, hogy a kereset jogalapja hiányzik, a személyiségi jogi per a jogrendszerben elfoglalt helyénél, szerepénél fogva nem alkalmas bármely más területre tartozó jogvita eldöntésére vagy véleményezésére. A jelen perben nem volt megállapítható olyan többlet-tényállás, amely indokolta volna a családjogi jogintézmények alkalmazásán túl az általános személyiségi jogi szabályok alkalmazását. A másodfokú bíróság mérlegelésének eredményeként ezért jogalap hiányában megalapozottan döntött a kereset elutasításáról. Jogalap hiányában pedig értelemszerűen nem kerülhet sor jogkövetkezmények megállapítására, akár kártérítés, akár sérelemdíj megítélésére. Ebből következően a másodfokú bíróság ítélete nem sértette a Ptk. 6:519. §-ának rendelkezését sem.

[26] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a régi Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[27] Ptk. 2:42. § (1) és (2) bekezdés

Záró rész

[28] A Kúria a régi Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján a pereszes felperest kötelezte az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amely az alperesi jog képviselő munkadíjából áll. Ennek összegét a Kúria mérlegeléssel állapította meg a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (3), (5) és (6) bekezdése alapján. Az alperesi képviselő által előterjesztett 50.000 forintos munkadíjat a ténylegesen elvégzett munka terjedelmére tekintettel csökkentette. A le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket – amelynek mértéke az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1) bekezdése alapján került megállapításra – a pereszes felperes köteles az államnak megtéríteni, külön felhívásra.

[29] A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a régi Pp. 274. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

Budapest, 2021. március 24.

Böszörményiné dr. Kovács Katalin s.k. a tanács elnöke, Dr. Pataki Árpád s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

hitelélül:

S.K.

A kiadmány

bírószági ügyintéző